

**Aanvulling op het gestelde over het scheiden van Konijnen
in Rapport 428 van de WUR (Scheiden van Dieren), januari 2011.**

Verantwoording

In het genoemde rapport wordt het scheiden van jonge konijnen in hoofdzaak buiten beschouwing gelaten. Er wordt verwezen naar een lopend onderzoek waarvan het ons niet bekend is wanneer dat tot conclusies komt. Daarmee is het niet duidelijk welke keuze de overheid zal maken ten aanzien van de vast te stellen minimum scheidingsleeftijd in de komende AMvB.

Het rapport geeft voor andere soorten aan dat er geen enkele onderbouwing te vinden is voor de gekozen getallen in de AMvB (1996) en meldt vervolgens, met name voor honden en katten, dat de toen gekozen getallen kennelijk 'zo gek nog niet' waren. We willen benadrukken dat dat laatste bij konijnen duidelijk anders ligt.

Wilde versus gedomesticeerde konijnen

Jonge wilde konijnen hebben na vier weken een voldoende ontwikkelde darmflora en kunnen op eigen benen staan. Ze hebben na de leeftijd van vier weken geen moedermelk meer nodig.

Bij gedomesticeerde konijnen blijkt dat anders te zijn. Pas op de leeftijd van 6 weken is het darmstelsel voldoende ontwikkeld en, globaal, één week later is de darmflora volgroeid. Voedsters zogen hun jongen tot de leeftijd van 7 weken, soms zelfs langer (zie o.a. J.C. Sandford, the Domestic Rabbit, 1996).

Ook het UFAW Handbook (fifth edition, 1976, pag. 186) spreekt zich in die zin uit: "There is a growing tendency to wean stock at progressively younger ages, down to 4 weeks under commercial conditions. However, in the laboratory weaning at 6-8 weeks is still favoured because the young are better grown and more resistant to any nutritional disturbances that may follow weaning".

Bij het handhaven van de minimumscheidingsleeftijd van 4 weken is het risico op infectieziekten en sterfte erg groot. Minstens zo zwaarwegend als de welzijnsaantasting die daardoor wordt veroorzaakt, zijn de consequenties van het antibiotica-regime dat hiermee noodzakelijk wordt, om massale sterfte onder de speenlingen te vermijden.

Conclusie

Er zijn zwaarwegende redenen om te kiezen voor een minimale speenleeftijd van 6 weken, één week meer zou beter zijn. De gevolgen van de keuze reiken hier verder dan alleen dierenwelzijn, houderijpraktijken die uitsluitend overeind kunnen worden gehouden met de inzet van telkens weer andere antibiotica, hebben ook hun implicaties voor de volksgezondheid.